

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 37. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 14. maj 2009
Tidspunkt: kl. 14.30
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Svend Auken (S) formand, Kim Andersen (V), Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Anne Grete Holmsgaard (SF), Lone Dybkjær (RV), Bjarne Laustsen (S), Per Husted (S)

Desuden deltog: Beskæftigelsesminister Inger Støjberg

Punkt 1. Samrådsspørgsmål A til beskæftigelsesministeren vedr. graviditetsdirektivet

KOM (2008) 0637

KOM (2008) 0637 – samrådsspørgsmål A (vedlagt)

KOM (2008) 0637 – bilag 1 (grundnotat af 16/1-09)

KOM (2008) 0637 – svar på spørgsmål 1 (af 26/3-09)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

”Ministeren bedes – i forlængelse af Europaudvalgets møde den 27. februar 2009 – redegøre for regeringens holdning til forslaget til et nyt graviditetsdirektiv (KOM(2008)0637) og forslagets gennemførelse i henholdsvis Danmark og resten af EU.”

Formanden bød Inger Støjberg velkommen som ny beskæftigelsesminister.

Lone Dybkjær begrundede samrådsspørgsmålet. Hun bad om, at udvalget fra Beskæftigelsesministeriet får et notat, hvori man gennemgår forskellene på det gældende direktiv og reglerne efter det foreslåede direktiv.

NOT **Beskæftigelsesministeren:** Allerførst vil jeg gerne give tilsagn om at levere det materiale, Lone Dybkjær efterlyser.

Jeg vil gerne indledningsvist slå fast, at jeg mener, at barselregler er meget vigtige for familierne. Hvert eneste år får mere end 60.000 familier i Danmark et nyt familiemedlem.

Vi må derfor have regler, som tilgodeser forældres og børns behov for en god og tryk barselorlov.

Regeringen mener, at orloven skal være fleksibel, så forældrene selv kan tilrettelægge deres orlov efter aftale med deres arbejdsgiver. De danske regler er kendetegnet ved en meget høj grad af fleksibilitet.

Regeringen lægger også vægt på, at arbejdsmarkedets parter ved overenskomstforhandlingerne kan aftale løn- og ansættelsesvilkår – herunder vilkår i

forbindelse med barsel. Det er ikke godt for overenskomstforhandlingerne, hvis reglerne i forvejen er låst for meget fast i et direktiv.

Endelig lægger regeringen vægt på, at de eksisterende beskyttelsesregler for forældre på barsel er til at forstå, og at det er nemt for forældre at gå til Ligebehandlingsnævnet, hvis der opstår en konflikt med deres arbejdsgiver på grund af barsel.

Jeg vil nu gennemgå de enkelte punkter i forslaget til det ændrede graviditetsdirektiv:

Forslaget lægger op til at regulere barselorloven ved bl.a. at forlænge barselorlovsperioden fra 14 til 18 uger, hvoraf moderen skal holde mindst 6 uger umiddelbart efter fødslen.

Samtidig lægger forslaget op til, at moderen skal have fuld løn i den periode, som graviditetsdirektivet regulerer. Der tales om et loft, som sandsynligvis vil være sygedagpengeniveauet.

Endelig er der en række horisontale bestemmelser om bevisbyrde, repressalier, sanktionsmuligheder og ligebehandlingsorganer, hvor retsstillingen ikke bliver ændret med det nye forslag.

Regeringen har været kritisk over for dele af forslaget, som Kommissionen fremsatte i oktober 2008. Det forslag trak i den forkerte retning på 4 områder:

For det første vil forslaget reducere mulighederne for fleksibelt at tilrettelægge barselorloven.

For det andet vil direktivet kunne begrænse ligestillingen mellem kønnene, da det alene udvider kvinders mulighed for forlænget barsel.

For det tredje vil direktivet kunne begrænse parternes mulighed for at aftale lønkomensation under barsel som en del af de kollektive overenskomster.

Og endelig for det fjerde vil direktivet kunne gøre barselsreglerne unødigt komplicerede.

Forslaget stemte således ikke overens med vores ønske om at have en fleksibel barselorlov, så forældrene selv kan tilrettelægge deres orlov efter aftale med deres arbejdsgiver. I Danmark kan moderen i dag aftale med sin arbejdsgiver, hvornår barselorloven – bortset fra de to ugers pligtmæssig orlov – skal placeres. Det er der mange, der benytter sig af, og det er til glæde for både arbejdsgiver og arbejdstager.

Som eksempel på en problematisk bestemmelse vil jeg nævne bestemmelsen om 6 ugers tvungen orlov efter fødslen. Den betyder, at mødre ikke kan have kontakt med deres arbejdsplads efter fødslen – i princippet må de ikke engang læse e-mails. Det svækker fleksibiliteten, og i sidste ende svækker det også kvindernes tilknytning til arbejdsmarkedet.

Sidste år var der 5.020 kvinder, der ophørte med at få barseldagpenge efter 4 uger. Størstedelen af disse kvinder har sandsynligvis genoptaget deres job. Efter forslaget vil de ikke kunne genoptage deres arbejde før 6 uger efter fødslen.

Det giver et konkret eksempel på, hvordan forslaget rent faktisk vil kunne påvirke mødres valg i Danmark.

Mit synspunkt er, at vi må forsøge at balancere den danske model, samtidig med at vi støtter og forbedrer barselvilkårene i EU.

Regeringen vil i det videre arbejde med direktivudkastet arbejde for at sikre den fornødne fleksibilitet og de fornødne hensyn til ligestilling, parternes rolle og enkle regler på området.

Vi befinder os stadig tidligt i processen. Sagen har været behandlet på arbejdsgruppeniveau flere gange, men der er fortsat mange og væsentlige udeståender. De fleste lande har således fremsat mange spørgsmål til forslaget – herunder til hvordan forslaget passes ind i de enkelte medlemsstaters barselordninger.

På de seneste arbejdsgruppemøder har formandskabet dog stillet flere ændringsforslag, der imødekommer nogle af vores og andre landes problemer.

Vi vender tilbage til denne sag, når vi er nået længere i forhandlingerne. Jeg forventer, at sagen kommer på rådsmødet den 8. juni i år som en statusrapport. Det giver os mulighed for at vende tilbage til sagen her i Europaudvalget forud for rådsmødet.

Anne Grete Holmsgaard var ikke helt klar over, om regeringens bemærkninger om fleksibilitet udelukkende gik på de obligatoriske 6 ugers barselorlov.

Hun mente godt, man kunne bevare den fleksibilitet, der ville ligge i, at de 6 ugers barselorlov kunne deles mellem moderen og faderen, og spurgte, om Danmark vil arbejde herfor.

Hun spurgte, om regeringen støtter en forlængelse af perioden for barseldagpenge fra 14 til 18 uger, hvad hun gik ud fra.

Hun så en fare for, at arbejdsgiveren på fysisk belastede arbejdspladser ville presse mødre til at tage en stor del af barselorloven inden fødslen, og mente derfor, der måtte fastsættes en begrænsning herpå.

Så vidt Anne Grete Holmsgaard kunne se, var der ikke noget problem med de kollektive overenskomster, idet princippet om fuld lønkomensation i realiteten var underlagt en begrænsning svarende til niveauet for sygedagpenge.

Mødet suspenderet kl. 14.45-15.05 på grund af afstemninger i salen.

Lone Dybkjær forstod, at beskæftigelsesministeren ville forelægge sagen igen i Europaudvalget den 4. juni, og sagde, at beskæftigelsesministeren ikke behøvede svare på alle hendes spørgsmål nu, blot hun noterede sig dem, således at udvalget kunne få svarene inden mødet den 4. juni.

Der står i Beskæftigelsesministeriets notat, at den danske lovgivning er i overensstemmelse med det gældende direktiv, men Lone Dybkjær var blevet opmærksom på, at i henhold til det gældende direktiv kan de obligatoriske 2

ugers barselorlov godt tages før fødslen, hvilket de ikke kan efter den danske lovgivning.

Hun takkede beskæftigelsesministeren for besvarelsen af samrådsspørgsmålet, som hun fandt afbalanceret, idet det både tog hensyn til de danske kvinder, hvis stilling ikke skulle forringes, og de europæiske kvinder, hvis stilling skulle forbedres.

Hun ville gerne vide, hvad regeringens linje i de hidtidige forhandlinger havde været.

Hun spurgte, om man kunne forestille sig, at manden også kom ind i billedet, når fleksibiliteten skulle udmøntes i praksis. Hun mente, fleksibiliteten bl.a. kunne give sig udslag i, at kvinden arbejdede den halve dag.

Hun spurgte, om man har nogen oversigt over, hvem de 5.000 kvinder er, som tager en meget kort barselorlov.

Bjarne Laustsen sagde, at når vi skal have et direktiv, som skal løfte de europæiske kvinder op, er det vigtigt at få ligestillingen mellem kønnene med. Både faderen og moderen skal have rettigheder og pligter.

Han henviste til, at vi i Danmark har klaret spørgsmålet gennem kollektive overenskomster og har lavet barselsfonde, som også mandefagene bidrager til.

I realiteten bliver der ikke tale om fuld løn under sygdom efter direktivforslaget, men kun om en løn på sygedagpengeniveau. Herhjemme har vi haft et højere ambitionsniveau, og han havde ikke noget imod, at nogle fagforbund havde skabt bedre regler for lønniveauet.

Bjarne Laustsen pointerede, at man ikke måtte bruge direktivet til at forringe de gode forhold, vi har i Danmark.

Pia Adelsteen erklærede sig enig i den holdning, beskæftigelsesministeren havde, og syntes, at de ordninger, vi har i Danmark, er ganske glimrende, idet det er op til familien at beslutte, hvordan man vil fordele barselorloven.

Hun studsede over det, der stod om regeringens holdning til nærhedsprincippet, og mente, det var forkert.

Beskæftigelsesministeren sagde i svaret til Anne Grete Holmsgaard, at direktivforslaget var temmelig ufleksibelt, idet det kræver 6 ugers obligatorisk barselorlov efter fødslen. Man har heller ikke tænkt fædreorlov ind i direktivet, hvilket også gør det ufleksibelt.

Hvis kvindens barselorlov forlænges fra 14 til 18 uger, betyder det, at fadernes orlov udskydes til senere. Beskæftigelsesministeren mente, det var vigtigt, at der blev så stor fleksibilitet for familierne som overhovedet muligt.

Hun var meget opmærksom på, hvorvidt barselorloven kunne tages før fødslen, og mente ikke, at kvinderne burde kunne presses til at tage en stor del af orloven før fødslen. Det har vi også argumenteret for under forhandlingerne.

Hvis sygedagpengeniveauet bliver det, der forstås ved fuld løn – hvad det ser ud til at blive – er der ingen problemer i Danmark.

Med hensyn til regeringens linje i forhandlingerne sagde beskæftigelsesministeren, at det vigtigste punkt for os havde været, at Kommissionen foreslår 6 ugers obligatorisk barselorlov, hvor det i dag kun er 2 uger. Vi ønskede, at det blev mere fleksibelt, således at parterne på arbejdsmarkedet i højere grad selv kunne aftale reglerne. Beskæftigelsesministeren tilføjede, at formandskabet har foreslået at stryge bestemmelsen om de 6 ugers obligatorisk barselorlov.

Kommissionen har stillet forslag om, at moderen selv kunne bestemme, om orloven skulle ligge før eller efter fødslen – bortset fra de 6 obligatoriske uger – og at medlemsstaterne ikke skulle kunne fastlægge, hvornår barselsperioden skulle ligge. F.eks. skulle kvinden kunne lægge de 12 uger før fødslen. Den bestemmelse har formandskabet foreslået fjernet.

Kommissionen har foreslået, at der skulle være mulighed for supplerende orlov ved for tidlig fødsel og ved hospitalsindlæggelse i forlængelse af fødslen og ved handicappede børn og flerbørnsfødsler. Formandskabet har foreslået at udforme bestemmelsen således, at medlemsstaterne skal sikre mulighed for længere orlov i særlige tilfælde, hvor der er et lægeligt behov, og nævner som eksempler tidlige fødsler og hospitalsindlæggelser.

Vi har stadig væk problemer med Kommissionens forslag om at udvide beskyttelsen mod afskedigelse i 6 måneder efter tilbagevenden fra barsel. Det forhandles der stadig om.

Beskæftigelsesministeren havde ingen oplysninger om, hvem de 5.000 kvinder var, som kun tog en kort barselorlov.

Beskæftigelsesministeren var blevet stærkt oplivet af Bjarne Laustsens bemærkninger i Europaudvalget og erklærede sig fuldstændig enig i det, Bjarne Laustsen sagde om ligestilling mellem kønnene, således som der er i den danske fleksible barselorlov.

Hun var også enig i, at det er vigtigt, at vi ikke forringer de gode forhold, vi har i Danmark. Dem har vi også kæmpet for at bevare.

Hun forstod, at Pia Adelsteen var enig med hende, og dermed var hun også enig i regeringens holdning, som beskæftigelsesministeren pr. definition var enig i.

I relation til nærhedsprincippet sagde beskæftigelsesministeren, at hun godt mente, man kunne have nogle gode regler i Danmark, samtidig med at man prøvede at finde nogle gode fælles regler på europæisk plan. Regeringens holdning er, at vi ikke skal spolere de gode regler, vi har herhjemme.

Anne Grete Holmsgaard var stadig ikke klar over, hvad Danmark havde sagt i Coreper, men det mest interessante er, hvad vi vil gøre fremover. Hun gentog spørgsmålet, om Danmark er enig i forlængelsen fra 14 til 18 uger.

Hun var glad for det, beskæftigelsesministeren sagde om at flytte en stor del af barselorloven til før fødslen. 12 uger går ikke. Hvor går grænsen for, hvor meget der må ligge inden fødslen?

Hvis den obligatoriske barselsperiode bliver forlænget, er beskæftigelsesministeren så positiv over for, at den skal kunne deles mellem forældrene? Når man taler om beskyttelse, tænker man umiddelbart på moderen, men Anne Grete Holmsgaard pegede på, at der også kan ligge en beskyttelse i, at manden eller kæresten kan blive derhjemme.

Lone Dybkjær mente, det var vigtigt at få afklaret, hvor stor en del af barselorloven der kunne ligge før fødslen. Man skal beskytte de kvinder i industrien, som bliver presset til at tage barselorloven inden fødslen, fordi de simpelt hen ikke kan sidde ved samlebåndet.

Lone Dybkjær pegede på, at dagpengene falder væk, hvis moderen ikke tager barselorloven. På det punkt er der ingen fleksibilitet.

Lone Dybkjær pointerede, at af hensyn til konkurrenceforholdene skal vi helst have fælles regler i Europa.

Pia Adelsteen syntes, det var besynderligt at tale om barselorlov, hvis den lå før fødslen. Hun var imod, at kvinden kunne tage 12 uger før fødslen, hvilket også har noget med barnets tarv at gøre.

Beskæftigelsesministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at regeringen godt kan leve med en forlængelse til 18 uger, men at det er vigtigt for os, at barselorloven bliver fleksibel.

Hun var enig i, at man ikke skal kunne holde en stor del af barselorloven før fødslen.

Afdelingschef Lise Fangel bekræftede over for Lone Dybkjær, at den periode, der nu foreslås forlænget fra 14 til 18 uger, er forbeholdt moderen.

Formanden forstod, at man ville vende tilbage til sagen den 4. juni.

Punkt 2. Samrådsspørgsmål C til beskæftigelsesministeren vedr. arbejdsdirektivet

KOM (2005) 0246

KOM (2005) 0246 – samrådsspørgsmål C (vedlagt)

KOM (2005) 0246 – bilag 4 (henvendelse af 10/12-08 fra FTF, AC og LO vedr. arbejdstidsdirektiver)

EU-note (08) – E 46 (forhandlingerne om arbejdstidsdirektivet er brudt sammen)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (08) – bilag 302, side 923 (seneste behandling i EUU 27/2-09)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

”Ministeren bedes redegøre for situationen, efter at forhandlingerne om ændringen af EU’s arbejdstidsdirektiv er brudt sammen, herunder hvilke konsekvenser dette får for Danmark.”

Formanden begrundede samrådsspørgsmålet.

Beskæftigelsesministeren: Jeg ville ønske, at jeg over for udvalget kunne fortælle, at det var lykkedes Rådet og Parlamentet at blive enige om et kompromis om arbejdstidsdirektivet, og herefter redegøre for, hvordan ændringerne af direktivet imødekom danske interesser.

Sådan kom det desværre ikke til at gå. Det er vist den første gang i det europæiske samarbejdes historie, at forligsproceduren er endt uden resultat. Det betyder helt konkret, at forslaget om at ændre direktivet bortfalder.

Inden jeg redegør nærmere for den situation, vil jeg kort komme ind på, hvorfor det ikke lykkedes for Rådet og Parlamentet at blive enige.

Stridens kerne har været den såkaldte opt out, der giver mulighed for, at den enkelte arbejdstager med arbejdsgiveren kan aftale en ugentlig arbejdstid, der ligger ud over det normale loft på max. 48 timer.

I Rådets fælles holdning fra juni 2008 var der enighed om en række opstramninger i opt ouden, men Parlamentet ønskede en konkret dato for udfasning af opt out muligheden.

Danmark benytter ikke opt out muligheden. Men vi har gjort meget for at skubbe på, så der blev enighed om opt ouden for at sikre et samlet kompromis.

Fra dansk side har vi således forsøgt at overtale andre lande, der benytter opt out, til at udvise fleksibilitet i forhandlingerne. Tilsvarende har vi haft en række kontakter til Europa-Parlamentet og til Kommissionen.

Vi vurderede, at en kompromismulighed kunne være at indføre en revisionsbestemmelse, hvor lande, der benytter opt out, efter en fastsat tidsfrist skulle vurdere nødvendigheden af at benytte opt out i fremtiden.

Forud for det sidste officielle forligsmøde, der blev indledt om aftenen mandag den 27. april, forelå der et udkast fra Kommissionen til, hvad den så som et muligt kompromis. Dette udkast imødekom Parlamentet på visse punkter vedrørende anvendelsen af opt out, men indeholdt på den anden side ikke noget konkret om, at opt ouden skulle ophøre.

Tidligt under aftenmødet den 27. april stod det klart, at delegationen fra Parlamentet fastholdt, at udfasning af opt ouden skulle indgå i et kompromis, og da det ikke var muligt for Rådet at gå ind på dette, var det omkring midnat en kendsgerning, at der ikke kunne opnås enighed.

Der er ikke noget nyt i, at spørgsmålet om opt out er hovedknasten. Derfor synes jeg måske nok, at der kunne have været fokuseret mere på dette spørgsmål i en tidligere fase under forhandlingerne. Der er næppe tvivl om, at en løsning omkring opt out ville have banet vejen for et samlet kompromis.

Fra dansk side har vi presset på for, at der blev indgået et kompromis, så direktivet kunne ændres. Vi anså dette for meget vigtigt for at for at løse de problemer, der er opstået som følge af EF-Domstolens afgørelse i de såkaldte SIMAP- og Jaegersager.

Vi har forsøgt at sikre, at det kompromis, der måtte blive indgået, tilgodeså danske overenskomster og ikke trak i retning af en fortolkning af direktivets bestemmelser pr. lønmodtager.

I et godt samarbejde med parterne, danske Europaparlamentarikere, Kommissionen og andre medlemslande er det lykkedes at skabe forståelse for, at parterne gennem overenskomster fortsat bør have mulighed for at kunne tilrettelægge arbejdstiden fleksibelt i forbindelse med rådighedsvagter.

Desværre lykkedes det altså ikke at finde et kompromis om et samlet ændringsforslag. Derfor er vi nu tilbage ved udgangspunktet, og problemerne med SIAMAP- og Jaegerdommene er stadig uløste.

Situationen er nu den, at bolden ligger hos Kommissionen.

Derfor har jeg skrevet til kommissær Spidla og understreget vigtigheden af, at der findes en politisk løsning. Det er efter min opfattelse umuligt for medlemsstaterne at leve med, hvis retstilstanden på baggrund af SIMAP- og Jaegerdommene opretholdes, og vi på den baggrund kan blive tvunget til at gribe ind i gældende overenskomster. Jeg mener, at Kommissionen må komme med et nyt forslag om at ændre direktivet.

Jeg har noteret mig, at Spidla i sine første kommentarer ovenpå det beklagelige resultat af forligsforhandlingerne udtaler, at man fra Kommissionens side vil overveje mulighederne grundigt. Han udelukker ikke, at der, f.eks. efter valget af et nyt Europa-Parlament, vil kunne vedtages en ændring af direktivet.

Det er efter min opfattelse helt afgørende, at arbejdstidsdirektivet ændres. Fra dansk side er det gang på gang blevet understreget, at vi ikke kan leve med arbejdstidsregler, der undergraver vores aftalesystem og gør det svært for hospitalerne at opretholde et ordentligt beredskab. Jeg tror, at Kommissionen har forstået budskabet, men det er klart, at der også ligger et pres på Kommissionen for at sikre, at medlemslandene efterlever gældende retspraksis.

Vi vil tage kontakt med andre lande og med det kommende svenske formandskab for på den måde at gøde vejen for en politisk løsning – hvilket vil sige en ændring af arbejdstidsdirektivet, der løser vores problemer med SIMAP- og Jaegerdommene.

Bjarne Laustsen mente, der i beskæftigelsesministerens ord om, at der kunne være fokuseret mere på spørgsmålet om op ouden i en tidligere fase under forhandlingerne, lå en indirekte kritik af hendes forgænger. Vi skulle have understreget, at vi ikke bruger den i Danmark, hvor vi har overenskomstsystemer, som sørger for, at man kan klare både første, andet og tredje skift, og søger for, at vore sygehuse fungerer i døgndrift hele året rundt. Han håbede, beskæftigelsesministeren i de fortsatte forhandlinger ville have det udgangspunkt, at vi skal respektere en ophævelse af op ouden.

Lone Dybkjær indrømmede, at det var sjældent, forligsproceduren ikke førte til enighed, men gjorde opmærksom på, at det også skete i forbindelse med softwaredirektivet.

I anledning af at beskæftigelsesministeren havde skrevet til kommissær Spidla og understreget vigtigheden af, at der findes en politisk løsning, sagde Lone Dybkjær, at nu var hele forslaget faldet væk, og det vil sige, at Kommissionen skal starte forfra. Det må give et problem med tidsplanen.

Anne Grete Holmsgaard gjorde opmærksom på, at reelt har vi p.t. ikke noget akut problem i Danmark i sundhedssektoren, idet parterne har accepteret, at de ikke fører sager mod hinanden på grundlag af de gældende regler. Men der er selvfølgelig et problem i Europa. Derfor mente hun, vores forhandlingslinje måtte være, at opt ouden holder ikke. Vi kan ikke sige til Europas folk, at vi ønsker et socialt Europa, og samtidig give mulighed for en opt out, som tillader, at man arbejder mere end 48 timer om ugen. Derfor opfordrede hun regeringen til at anlægge den linje, at vi skal af med opt ouden. Arbejdstiden må aftales ved kollektive overenskomster, eller man kan klare det ved lovgivning i de enkelte lande.

Den kompenserende hviletid skal ydes, umiddelbart efter at man har været på arbejde i for lang tid. Dette er især vigtigt inden for områder, hvor arbejdet er fysisk hårdt belastende.

Pia Adelsteen havde forstået det sådan, at man inden for sundhedssektoren herhjemme faktisk ikke overholder den gældende EU-regulering med hensyn til hviletidsbestemmelser.

Hun var irriteret over, at man talte om, at arbejdsugen ikke måtte overstige 48 timer, og henviste til, at hun som selvstændig ikke havde kunnet nøjes med at arbejde 48 timer om ugen. Hun mente, man også som lønmodtager måtte have mulighed for at "give den en skalle" for at tjene nogle ekstra penge.

Svend Auken fandt det stødende, at folk, som var i en svag situation i en situation med stigende arbejdsløshed, blev presset af arbejdsgiveren, som sagde: "Du kan godt få jobbet, men du skal skrive under på, at dine rettigheder ikke gælder." Han var godt klar over, at det var en arbejderregering i England, der har kæmpet for at bevare opt ouden, men det kan vi ikke have i et socialt Europa.

Han sagde til Pia Adelsteen, at man som lønmodtager godt kunne "give den en skalle" i en periode. Det er kun den gennemsnitlige arbejdstid, der ikke må overstige 48 timer.

Med hensyn til den nuværende retstilstand er det gældende arbejdstidsdirektiv blevet fortolket af EF-Domstolen, som siger, at kompenserende hviletid ikke må tilbringes på en briks på sygehuset. Derfor må man finde en fleksibel løsning, som passer ind i overenskomstsyste­met. I øvrigt mente han, der måtte være andre steder end i sundhedssystemet, hvor denne bestemmelse giver problemer.

Han spurgte, om det ikke også er sådan, at med EF-Domstolens fortolkning gælder hviletidsbestemmelserne pr. arbejder og ikke pr. arbejdsgiver.

Beskæftigelsesministeren afviste Bjarne Laustsens fortolkning af hendes udtalelser som en kritik af hendes forgænger. Det var bestemt ikke tilfældet. Som nævnt bruger vi ikke opt ouden, og vi ønsker ikke at bruge den. Vi vil overholde de danske overenskomster.

I svaret til Lone Dybkjær erkendte beskæftigelsesministeren, at vi har et tidsproblem. Det ville hun drøfte med kommissær Spidla på det kommende råds­møde, hvor hun håbede, alle var indstillet på at finde en politisk løsning.

Hun svarede Anne Grete Holmsgaard, at det indgår i regeringens forhandlingsmandat, at man skal begrænse opt ouden. Det har regeringen loyalt arbejdet for og vil fortsat gøre det. Men UK og andre lande fastholder som bekendt opt ouden.

Med hensyn til hvornår den kompenserende hviletid skal placeres, er det vigtigt, at parterne kan aftale dette, så man får den fornødne fleksibilitet. Vi ønsker ikke at gribe ind i overenskomsterne. Det er vort hovedsynspunkt.

I relation til Svend Aukens indlæg pegede beskæftigelsesministeren på, at der står i regeringens mandat, at vi fra dansk side arbejder for en opstramning af opt out klausulens betingelser med henblik på beskyttelse af den enkelte arbejdstagers rettigheder, og som led i en samlet, tilfredsstillende løsning kan vi stemme for opt ouden endelige udfasning. Det har regeringen arbejdet loyalt for.

Anne Grete Holmsgaard var klar over, at vi ikke bruger opt ouden i Danmark, men hendes bekymring gælder de lande, som bruger den. I den forbindelse

pegede hun på, at der er 4 millioner engelske lønmodtagere, der er omfattet af opt ouden, og det har de i realiteten ikke selv valgt.

SF støtter, at man kan aftale sig til uendelig megen fleksibilitet, og man kan forhandle om rådighedsvagter, således som man gør i Danmark.

Bjarne Laustsen syntes, det er fint, at den danske regering siger, vi accepterer alle danske overenskomster, men henviste til, at da vi meldte os ind i EU, var man enige om, at "nødderne knækker vi selv". Han var bange for, at man på et eller andet tidspunkt i fremtiden skulle blive inspireret til at bruge opt ouden.

Vi skal tage kontakt til andre, der har samme opfattelse af opt ouden, og skabe alliancer, så man respekterer de hævdvundne rettigheder og de overenskomster, vi har, som sætter en øvre grænse for arbejdstiden, men ikke giver nogen opt out muligheder.

Bjarne Laustsen var klar over, at Dansk Folkeparti havde været med til at give regeringen det mandat, den har, men opfordrede til, at regeringen revurderer situationen, nu hvor det hele er faldet på gulvet.

Svend Auken mente, man kom til at følge sagen meget nøje, og spurgte, hvordan beskæftigelsesministeren så på tidsperspektivet.

Beskæftigelsesministeren gentog i svaret til Anne Grete Holmsgaard, at det indgår i forhandlingsmandatet, at vi skal begrænse opt ouden, og det har vi loyalt arbejdet for. Men det er ingen hemmelighed, at bl.a. UK ser anderledes på det.

Hun mente slet ikke, hun kunne undgå at komme i Europaudvalget med sagen igen, sagde hun til Bjarne Laustsen. Det ville hun gøre.

Beskæftigelsesministeren sagde i anledning af Svend Aukens spørgsmål, at det var uendelig svært at sige noget præcist om tidsperspektivet, men som nævnt ville hun tage kontakt til kommissær Spidla og til formandskabet. Hun troede stadig væk man, at man kunne finde en politisk løsning.